

* DET FINNS
NÅGOT
MER

* DANIEL COLLIN HOLGERSSON

INNEHÅLL

Förord	4
Innan du börjar	6
Perspektiv	9
Ärlighet	19
Samhörighet	29
Vardag	37
Hjärta	47
Kärlek	59
Förlåtelse	69
Tro	81
Efterord	89
Om författaren	93

ÄRLIGHET

Året var 1983. Argentina gick in i en demokrati efter en grym period av diktatur. Som ett resultat av förtrycket präglades oundvikligen ledarskapet i alla organisationer av en viss stil.

Jag gick i femte klass i Escuela Modelo (Modellskolan). Tanken var inte att vi skulle bli klädmodeller utan goda samhällsambassadörer. Ugglan skulle göra fint folk av oss, men hon och jag hade ingen bra kemi. Ugglan var så vi kallade vår lärare, eftersom hon hade stora glasögon, pottfrilla och fruktansvärd andedräkt.

Det gick inte bra för mig. Skalan var ett till tio och det var inte många betyg som hamnade i den övre delen. Däremot hade jag två äldre systrar som var riktiga plugghästar. Jag minns så väl en gång då Annika, min äldsta syster, kom hem med en nia och stängde in sig på sitt rum och grät. Kom jag hem med en nia blev det tårta.

Varannan fredag skickades vi hem med en liten bok med betygen i alla ämnen. Jag glömmmer aldrig fredagen då jag bläddrade i boken och upptäckte en fruktansvärd

avvikelse. Alla betyg var skrivna med blå penna – utom ett. En etta så röd att mina föräldrar inte skulle missa den. Typiskt Ugglan.

Fredagstraditionen var att boken skulle fram direkt när vi kom hem från skolan. Vi gav boken till mamma som bläddrade i den, skrev dit sin signatur och sedan packade ner den i väskan igen så att den med säkerhet följde med till skolan igen efter helgen.

Så blev det inte denna fredag, eftersom jag inte vågade ta fram boken.

Fredagen gick, lördag blev till söndag. Jag visste att jag behövde en underskrift. Om jag kom till skolan utan mammas underskrift skulle Ugglan kalla till ett extra möte med mina föräldrar. Nej, det var inte ett alternativ. Så av rädsla för sanningen och dess konsekvens tog jag en penna, skrev till en nolla bredvid ettan och var redo att gå med boken till mamma. Planen var att skrapa bort nollan med ett rakblad efter att mamma skrivit på. Ett fullskaligt bedrägeri som egentligen bara kom med ett enda problem. Ettan var röd och nollan var blå.

Eftersom jag var en god kristen bad jag en bön om att det skulle gå bra och så gick jag med boken till köket där mamma lagade kvällsmat. Jag bläddrade fram till sista sidan där underskriften skulle vara, gick fram till mamma och sa: ”Jag glömde ta fram boken i fredags. Kan du inte bara skriva på så packar jag ner den i väskan och så blir Ugglan glad?”

Mamma släppte det hon höll på med och torkade sina händer ordentligt. Hon tog boken och bläddrade i sidorna.

Jag höll andan.

När hon nådde fram till sidan med den hopdiktade tian avstannade bläddrandet. Det märktes direkt att hon förstod vad jag hade gjort.

Sedan pekade hon, med tårar i ögonen, på den blå nollan. ”Har du gjort det här?”

Min största kärlek tittade mig i ögonen och jag kunde inte ljuga.

”Ja”, viskade jag och så började vi båda att gråta.

Hon för nollan och jag för ettan.

Hon för lögnen och jag för sanningen.

Efter en stund satte hon sig på huk framför mig. ”Nästa gång du får en etta, kom till mig så hjälper jag dig.”

Vad hände? Vad var det jag inte fattade? Hon var alltså inte arg för ettan, utan förkrossad över nollan jag ritat dit?

Det gick några veckor. Sedan kom en ny fredag med ännu en röd etta. Denna gång sprang jag hem från skolan, smällde upp dörren hemma och ropade: ”Mamma, jag har fått en etta!”

Jag kände mig fri. Fri att vara den jag var. Älskad för den jag var. Det var där jag insåg att sanningen gör oss fria. Att kärleken frodas i sanningen. Den söker inte sitt eget. Allt hoppas den. Allt tror den. Allt uthärdar den.

Sann gemenskap finns enbart där sanningen bor. Där ärlighet eftersträvas. Har du någon gemenskap där du själv ritar dit nollor bredvid dina ettor? Kanske har du, som jag, varit i sammanhang där du har upplevt att ingen vill se de röda ettorna, så du visar istället upp dina hopdiktade tior. Men är vi inte trötta på det? Alla förstår ju att ettan är röd och nollan blå.

Sanningen är något vi inte behöver konstruera eller hitta på. Visst kostar det oss att behålla den, men den är ett frö som med tiden ger skörd trettio-, sextio- och hundrafalt.

Låt mig ge dig en kanske ny vinkel av vad sanning är.

Sanningen i sig är vad den är. Den är neutral och objektiv. Men den brukar ofta vara kopplad till känslor. I vissa fall glädje och stolthet, ibland misslyckande och skam.

Att vara ärlig är att våga släppa fram sanningen, oavsett känsla.

Sanningen är motsatsen till det som är dolt. Den handlar inte om att täcka över, utan att uppenbara.

Att uppenbara betyder *att avtäcka* eller *att visa det dolda*. När en ny staty invigs hänger det ofta ett stort skynke över den fram till invigningsdagen. Det skymmer vad som finns under. Gör så att ingen vet. Sedan

kommer den stora dagen då någon drar i skycket och vi börjar ana vad som gömmer sig därunder. Wow, så fint. En uppenbarelse.

Så uppenbarelsen behöver inte vara så religiös som du kanske tror. Men konsekvensen av uppenbarelsen kan ibland kännas nästintill religiös.

Det magiska sker när du och jag uppenbarar något om oss själva, för det skapar en sann bild av vilka vi är. Och visar den för oss och andra. Oavsett misslyckanden, oavsett hur många ärr du har – det öppnas en dörr för kärlek och frihet när vi vågar ställa oss i ljuset.

Sanning kan döljas. Och sanning kan ställas i ljuset.
Falsa tior eller sanna ettor.

Tian skapar aldrig sann gemenskap, samhörighet eller ens ett bra samspel. Men en äkta etta skapar närhet. Sårbarhet föder sårbarhet.

Från min tro får jag ett mynt som har två sidor. Och om jag använder det växer kapitalet mer och mer. På den ena sidan står det sanning. På den andra nåd.

Nåd kan vara ett svårt ord. Det är inget vi använder till vardags, om vi inte arbetar i rättsväsendet eller är en avgående amerikansk president (som kan välja att benåda dömda personer).

Min mamma lärde mig genom sitt agerande vad nåd är. Där den finns växer sanning, närhet och gemenskap. Nåd är besläktad med kärlek. Nåd säger inte att fel är rätt, den säger: ”Trots det du har gjort ger jag dig en ny chans, eftersom jag vet att även jag brister.”

Nåd finns där någon först varit sann mot sig själv. Nåd frodas i miljöer där domarkåpor är omoderna och där insikt finns om att vi alla är bräckliga kärll.

Jag vågade komma hem med en röd etta en andra gång, eftersom mammas nåd skapade utrymme för sanningen.

Vi föds som egoister. *Mitt, min* och *kan själv* är bland de första orden vi använder oss av som barn. På sätt och vis inleder vi våra liv som intoleranta. Är inte det märkligt, med tanke på att vi föds i ett totalt beroendeskap? Beroende av mamma och pappa, eller andra vuxna som tar hand om oss. Ger oss mat. Beskyddar. Lär oss att gå och att överleva.

Vägen går från beroendeskap till total självständighet. Det är det naturliga. Så varför menar jag då att vi behöver gå emot detta och välja bort en del av vår självständighet?

Om vi vill uppleva kärlek och äkta gemenskap måste vi göra oss beroende av andra igen. Blotta vår själs nakenhet för någon annan och då även låta ärren från äventyren synas. Att älska är att ge.

För det är i spegelbilden från andra människor vi upptäcker vilka vi egentligen är.

När jag speglade mig i kärleken och nåden hos en annan människa förstod jag att jag inte var en etta eller en nolla. Jag var inget betyg, utan en människa. En människa värd att umgås och leva med. När jag vågade visa vem jag var började en ny resa.

Du kan inte förändra andra människor. Inte din familj, inte dina vänner. Men du kan förändra dig själv. Du kan bjuda upp till dans. Du kan bjuda in till invigningsfest och avtäcka ditt sanna jag för någon. Prova och du kommer att se att om du vattnar och gödslar det fröet kommer du med tiden att få skörda många gånger om.

Så våga välja bort en del av din självständighet för att frivilligt bli beroende av gemenskaper där du får vara du. Det skapar mening.

ATT IDISSLA

- » Ärliga hjärtan skattar sig lyckliga.
- » Sanningen gör mig fri.

ATT SAMTALA OM

- » När och hur kommer *nollorna* fram i ditt liv?
- » Reflektera över att spegla och att bli speglad. Alltså att lyssna och sedan återberätta vad du har hört den andra personen säga. I vilket sammanhang eller relation skulle det vara möjligt?
- » Vad behöver du för att våga vara äkta?

ATT GÖRA

- » Välj ut och bestäm dig för en *nolla* du vill radera för dig själv och din omgivning från och med idag. Skriv ner ditt beslut.

Positiv orättvisa, bredvidbilder och pussnödig är spännande begrepp som du möter i denna bok. *Det finns något mer* vill öppna din nyfikenhet och få dig att leva mer genuint med dig själv och i samspel med din omgivning.

I boken zoomar författaren in i några berättelser från sitt liv. Varje kapitel avslutas med ett antal öppna frågeställningar.

Du kan antingen läsa den på egen hand och idissla frågorna, som författaren beskriver det, eller använda boken som grund för samtal med andra.

Daniel Collin Holgersson är född och uppvuxen i Argentina. Han är pastor, affärsutvecklare, etisk rådgivare, levnadsglad make och fembarnspappa.

"En tankeväckande bok som möjliggör ett liv där jag lever, istället för att vänta på en framtid när något ska lyckas."

*Staffan Emanuelsson,
varumärkesstrateg*

"Det är verkligen en positiv bok som väcker tankar och som jag vill diskutera med andra människor."

*Tim Larsson,
produktchef*

eget
förlag

KUNSKAP
— PÅ —
NOLLTID

ISBN 978-91-86951-80-1

9 789186 951801 >